

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 września 2020 r. w sprawie o sygn. akt I C 408/20 z powództwa J. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę Sąd Rejonowy w Pabianicach:

1. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 11.946,22 (jedenaście tysięcy dziewięćset czterdzieści sześć i 22/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 maja 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.958 (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.
2. oddalił powództwo w pozostałej części.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając wyrok w części, to jest: punkt 1. wyroku - w całości, zarzucając:

1. Naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na oparciu rozstrzygnięcia co do wysokości stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego na fakturze VAT nr (...), pomimo tego, iż jest to jedynie dokument prywatny i stanowi dowód tego, że osoba, która go wystawiła złożyła oświadczenie zawarte w danym dokumencie a jego moc dowodowa jest ograniczona, zwłaszcza w sytuacji gdy faktura VAT została wystawiona przez powoda;
2. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 327¹ k.p.c. poprzez niezastosowanie w zakresie roszczenia o zwrot kosztów holowania, podstawienia i odbioru pojazdu i nie wskazania zarówno podstawy faktycznej jak i podstawy prawnej ich zasądzenia co uniemożliwia dokonanie kontroli instancyjnej wyroku w tym zakresie;
3. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów holowania, podstawienia i odbioru pojazdu podczas gdy zasadność ponoszenia tych kosztów nie została wykazana przez powoda a to na nim spoczywał obowiązek wykazania tego faktu;
4. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 363 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie za zasadną wygórowanej stawki za najem pojazdu zastępczego;
5. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 363 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie odszkodowania w błędnie wyliczonej wysokości, przekraczającej wysokość odniesionej szkody;
6. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 354 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie, że poszkodowany obowiązany jest współdziałać z wierzycielem przy wykonaniu zobowiązania oraz podejmować wszelkie środki celem ograniczenia szkody.

W konkluzji pisma procesowego pełnomocnik powódki wniósł o:

1. na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;
2. alternatywnie o oddalenie powództwa w zaskarżonej części;
3. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyniku postępowania i zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wedle norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, w którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja pozwanej zawierała jeden zarzut, który okazał się zasadny, co skutkowało niewielką zmianą zaskarżonego wyroku.

Wskazany przez skarżącą zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c., sprowadzający się w swej istocie do kwestii naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie zasługuje na uwzględnienie. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Rejonowy należycie ocenił zgromadzony materiał dowodowy, a w konsekwencji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy podziela w pełni i przyjmuje je, jako własne. Sąd wnikliwie wziął pod uwagę dowody z dokumentów pod postacią rachunków, faktur, protokołów i oświadczeń mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Bezzasadne okazały się zarzuty naruszenia oraz art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 327¹ k.p.c. odnoszące się do zasądzenia na rzecz powódki przez Sąd I instancji roszczenia o zwrot kosztów holowania, podstawienia i odbioru pojazdu. Dowodem poniesienia wymienionych kosztów stanowiła faktura (...)/KPC/2018, która zawierała szczegółowe wyliczenie należności za poszczególne elementy szkody oraz ich wysokość. Pozwana kwestionowała wysokość przedmiotowych kosztów jedynie ogólnymi stwierdzeniami w odpowiedzi na pozew, jednak nie odniosła się

konkretnie do specyfikacji przedstawionej w rachunku i nie wskazała, która pozycja i dlaczego miałby być zawyżona. W tym kontekście Sąd Rejonowy słusznie uznał wysokość kosztów holowania, podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego za udowodnione oraz, że powódka sprostała wymogom art. 6 k.c.

Nie można przyznać racji zarzutom opierającym się na naruszeniu art. 363 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. dotyczącym stawki za najem pojazdu zastępczego. Sąd Rejonowy przyjął okres 25 dni jako uzasadniony czas najmu konfrontując ze sobą dowód z wystawionej faktury oraz okoliczności daty dokonania najmu pojazdu zastępczego w dniu wypadku, daty zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi, daty stawienia pojazdu do serwisu oraz okresu naprawy pojazdu. Wprawdzie Sąd I instancji nie uznał zgłaszanego przez poszkodowanego okresu 39 dni jako uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, jednak nie wyklucza to przyjęcia stawek najmu za prawidłowo ustalone. Wskazać należy, pozwany nie przedstawił własnej oferty najmu a koszty najmu przedstawione przez powódkę nie odbiegają od rynkowych ofert i mieszczą się w średnich przedziałach cenowych.

Bezasadny jest także zarzut naruszenia art. art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 354 k.c w zw. z art. 826 § 1 k.c. Poszkodowany jest zobowiązany do współdziałania z wierzycielem przy wykonaniu zobowiązania oraz podejmować wszelkie środki w celu ograniczenia szkody, jednak nie pozwala to na przyjęcie założenia, że poszkodowany powinien wyszukiwać ofert najmu pojazdu po najkorzystniejszych dla ubezpieczyciela stawkach. Sąd I instancji słusznie wskazał, że okoliczności wypadku drogowego mają charakter nagły i wymagają szybkiego podejmowania decyzji, dlatego wybór najkorzystniejszych wariantów najmu jest znacznie utrudniony. Pozwana pomimo twierdzenia, że przedstawiła własne propozycje ofert najmu, jednak w toku postępowania sądowego nie przedstawiła dowodu na niniejszą okoliczność, a poszkodowany w zeznaniach zaprzeczył, że takową ofertę miał otrzymać.

Natomiast skarżąca słusznie wskazała, że Sąd I instancji niewłaściwie ustalił wysokość należnego odszkodowania. Powódka żądała kwoty w wysokości 13.546,43 zł jako różnicy pomiędzy należnością wynikającą z faktury VAT numer (...), a odszkodowaniem wypłaconym w postępowaniu likwidacyjnym oraz kwoty 2.178,18 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od przedmiotowej kwoty za okres od 24 stycznia 2018 r. do 20 maja 2020 r. Sąd I instancji słusznie uwzględnił koszty związane z holowaniem, podstawieniem auta, jego odbiorem i naliczeniem opłaty za dzień wolny, jednak błędnie pomniejszył kwotę dochodzoną pozwem o różnicę między kosztami najmu pojazdu zastępczego objętych roszczeniem powódki, a kosztami najmu przy prawidłowo ustalonym okresie jego trwania wynoszącym 25 dni. W związku z powyższym kwota odszkodowania należna powódce wynosi 9.758,03 zł, a łącznie ze skapitalizowanymi odsetkami od wskazanej kwoty powinna wynosić 11.328,94 zł.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez pozwaną apelacja zawierała jeden zasadniczy zarzut, który podważył rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I. poprzez obniżenie zasądzonej kwoty z 11.946,22 zł do kwoty 11.328,94 (jedenaście tysięcy trzysta dwadzieścia osiem 94/100) zł. Natomiast zgodnie z rozstrzygnięciem zawartym w pkt II oddalił apelację pozwanej w pozostałej części. O kosztach procesu i postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.